

Langsheen koude natte en ver overgebogen waalbomen en zo donker als een zwaar bewolkte winteravond kan zijn, was er een bestuursvergadering in het huisje van Paul Houwen, eindeloos ver gelegen op het einde van een slijkerige weg ergens langs de Blankaart.

"Ha, ge zijt daar, door weer en wind" zei Paul, en het doel van onze vergadering was volbracht. "DOOR WEER EN WIND", zo werd ons afdelingsblad genoemd. We schrijven 1972. We waren de eerste Wielewaalafdeling met een eigen streekblad met een verslag van iedere uitstap en een beschrijving van de volgende. Het hoofdbestuur van Turnhout, zijnde de almachtige voorzitter E.H. Seghers, werd wantrouwig, maar we beloofden onze dierbare "DOOR WEER EN WIND" alleen aan Wielewaalleden te bezorgen. Het vraagstuk

was opgelost en twee, drie jaar later had iedere afdeling zijn eigen streekblad.

Onze eerste officiële ledenlijst dateert 26 maart 1954 en telde 29 leden. Daarvan blijft nog één persoon over: Adhemar Lagrou. Louis Demees (de vader van Jan) was de eerste secretaris aangesteld door het hoofdbestuur van Turnhout. Hij overleed in 1957.

In 1958 was het de beurt aan Jan Demees en Adhemar Lagrou met een vrolijke dienst van 20 jaar secretaris en voorzitter. We beleefden een "storm en drang"-periode eigen aan die tijd van toen. Busuitstappen waren een ongehoorde luxe en in 1960 kregen we zelfs onze eerste meerdaagse met eigen leden (17 pers.) naar Schouwen-Duiveland en bij gebrek aan beter logerend in afgedankte tramwagens...

Het volgend jaar deden we het nog beter en beleefden we een weekend in het verre Cap-Grisnez wat daarna een tienjarige traditie werd.

In die tijd van toen bezochten we ieder jaar de Braakman, een nog niet afgesloten arm van de Schelde met sterke eb en vloed en duizenden waadvogels. En dan naar Philipinne; bekend voor de beste mossels van de wereld.

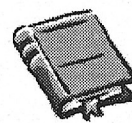
En nog eens in die tijd van toen tenslotte, ieder jaar een luxe-bal met onze lieve dames allemaal "in 't lang"....

En zo beleeft iedere vereniging zijn "tijd van toen" maar onze "DOOR WEER EN WIND" is steeds gebleven!

Adhemar Lagrou

I. NATUURSTUDIE

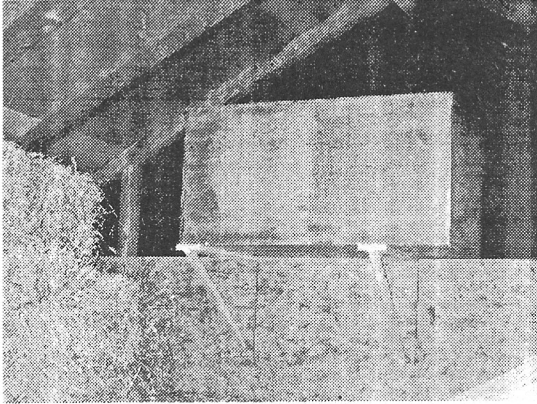

Een nieuwe nestbak voor een berooid Kerkuilenpaar.

Weken geleden kregen wij de informatie dat door werkzaamheden een koppel Kerkuilen hun woning verloren had in de achtertuin van de Hr en Mevr Vdd. in de Groenestraat te Roeselare. Aanvankelijk waren we wel iets sceptisch want het zou gaan om 'grote'uil die er al enkele jaren gebroed hadden! Niemand wist over het bestaan van dat broedgeval. Wij dachten dat het om Ransuilen zou gaan. In de herfst- en winterperiode worden nogal wat Ransuilen in tuinen gezien die er in groep overwinteren. Vaak wordt dan de verkeerde conclusie getrokken dat het om een 'gezin' uilen gaat die in woningnood is. Vandaar ...

Na contact met de Hr Vdd bleek de kans toch zeer groot te zijn dat het wel en degelijk om Kerkuilen zou gaan. Zij hadden reeds enkele jaren gebroed in een verlaten duivenhok dat in de zomer werd afgebroken. Het laatst werd een uil nog opgemerkt anderhalve week geleden! Toen schrokken wij even. Misschien was het koppel nog in dat biotoop te redden als wij hen maar snel nestgelegenheid konden aanbieden. Ook de Hr Vdd was bijzonder spijtig dat hij geen mogelijkheden zag om de

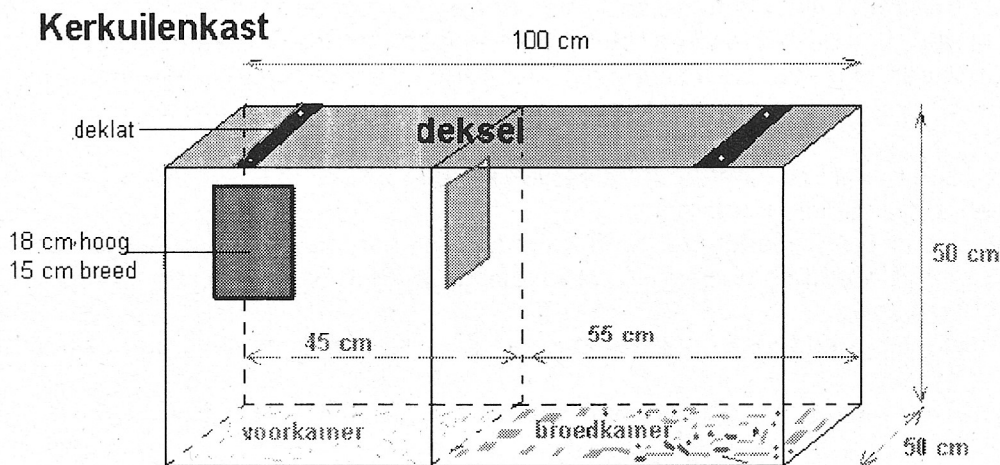

Kerkuilen in zijn tuin te behouden. Hij dacht een nestbak te kunnen plaatsen in een wilg bij zijn buur...??

Een 'grote' specialist (Ludo Momerency) werd erbij gehaald. Alleen een nestbak op een zolder dicht bij de vroegere nestgelegenheid had enige kans. Er was dus dringend werk: een nestbak maken en een nieuwe nestgelegenheid zoeken. Na een halve dag wikken en wegen vonden we een ideale plaats op de zolder van een schapenstal, eigendom van één van onze leden! Wij danken de Hr&Mevr BB om de toestemming die wij onmiddellijk van hen kregen. Op de foto's merk je het eindresultaat. Wij zijn er fier op; dat mag gezien worden!

Dank zij het lidmaatschap en de steun van velen kan de afdeling Natuurpunt Mandelstreek een fundamentele bijdrage leveren in de bescherming van Nachtroofvogels in onze streek.

Pol Ingelaere

Zorg ervoor dat het deksel zoveel mogelijk de kast lichtdicht afsluit.

Zondag 17 november 2002: 'dag van de Natuur': een zorgdag voor Steenuilen.

Op zondagmorgen, tussen 8u30 en 9u, liep mijn huis geleidelijk vol natuurwerkers. Wij zouden die dag een extra inspanning leveren om voor het welzijn van de Steenuilenpopulatie, die in de periferie van Roeselare groot geworden is, te werken.

De start verliep wat stroef niettegenstaande er veel voorbereidend werk geleverd was: adressen en kaarten waar men de nestbakken kon terugvinden, waren in veelvoud aanwezig. Die morgen was bij aanvang geen volk tekort maar wel ladders en wagens die in staat waren die ladders te vervoeren. Ook was er soms een probleempje met ontbrekend werkmateriaal. Allemaal dingen die vooraf moeilijk in te schatten zijn, omdat de diversiteit van de werkzaamheden nogal groot is. Na wat telefoneren (waarbij zelfs mensen uit hun bed gebeld werden!..sorry, en nog eens sorry maar de natuur stelt z'n eisen..) kwam uiteindelijk de karavaan in actie. Een vijftal ploegen was op pad. Er werd schitterend werk geleverd en elke ploeg kwam met zijn ervaring en verhaal thuis:

- Door de voorbije vreselijke storm waren boom en nestbak tegen de grond geslagen; een volledige herplaatsing was noodzakelijk.
- Een ploeg hield zich uitsluitend bezig met het ter plaatse herstellen en vervangen van de achterwand van de nestbakken.
- Sommigen vonden een nestbak helemaal niet meer terug: hij was gewoon van de aardbol verdwenen!

- Iedereen heeft nestbakken, die in de zomer van 2002 bewoond waren, gereinigd van het vele vuil, achtergelaten door de jongen.
- Wilgen werden geknot wanneer die dreigden de nestbak te verpletteren.
- Nieuwe contacten met geïnteresseerde mensen werden gelegd.
- Elke ploeg heeft volwassen uilen in handen gehad. Dit is voor alle deelnemers een schitterende ervaring: volwassen uilen laten zich gewoon pakken als de nestbak wordt geopend. De bak wordt gereinigd, van vers strooisel voorzien, de dieren worden in de nestbak teruggezet en ze zetten onverstoord hun slaapje verder!! Ondertussen werden er door Bart Verhaeghe geringd.

Het is een dag geweest van samenwerken voor de natuur waarbij de resultaten van werkzaamheden uit vorige jaren konden worden vastgesteld. Dit laatste gaf bijzonder veel motivatie om verder te ijveren omdat die resultaten schitterend zijn.

Wanneer men 's middags samen zit, geniet van een bord met warme, lekkere soep en men z'n eigen verhaal kwijt kan aan gretig luisterende medewerkers dan kan de gezelligheid en samenhang die van zo'n groep uitgaat in woorden moeilijk uitgedrukt worden. Probeer er volgend jaar zelf eens bij te zijn om deze sfeer te kunnen proeven.

Pol Ingelaere

II. NATUURBEHEER

Dag van de Natuur: zaterdag 16 november 2002

Beheerswerken in de Kleiputten.

Heb je ook al eens zo'n bui gehad (of proberen te vermijden)? Na weken met veel neerslag zaterdagmorgen met gekruiste vingers opstaan en alleen die gedachte: "Ik wil wel vanavond onder een warme douche, maar geen koude douche de ganse dag door". We waren iets na acht thuis het werkmateriaal nog aan het inladen toen we verwarde fagottonen boven ons hoorden: verschillende grote V's kolganzen staken scherp af tegen een heldere lucht. Als weersbelofte kon dat al tellen.

Bij de ingang van het reservaat waren Wim én weer een groep overtrekkende kolganzen er al. Enthousiast met 15 mensen we aan de slag gegaan, maar het werden er uiteindelijk zo'n 45! Net zoals vorig jaar verdeelden we het werk tussen Gezinsbondleden, waar duivel(tje)-doet-al Dirk Vandewalle het voortouw(=spade) nam, en het typische beheerswerk in het reservaat met vooral Natuurpunters en JNM-ers.

Dirk met gemotiveerde ouders en kinderen gaven de knotwilgen op de berm een beurt en hadden hun handen vol om zowel aan de rand als in het reservaat massaal zwerfvuil bijeen te rapen. Nadien kreeg de plantijver hen zodanig te pakken, dat we het leveren van geschikt knotwilgplantmateriaal nauwelijks konden bijhouden.

Resultaat: de ganse wandelweg bovenop het stort is nu

omzoomd door knotwilgen.

In het reservaat waren er drie fronten. Op de westelijke berm maakten Peter Hantson en Co schoon schip met overjarig riet en werd een groot deel van de ruigteplanten gemaaid. De houtmijt en riet(?)mijt groeiden even snel. Het halfopen karakter van die berm blijft hiermee bewaard.

Rond de observatiehut werd ook al gekapt en gemaaid. Het meeste van dit snoeiwerk verdween in de container. Een hele meute was bedrijvig op de groeiplaats van reuzenpaardestaart. Eerst maaien en de boomopslag verwijderen. Hetzelfde werk van vorige jaren had al duidelijk effect: de